

Arrest

nr. 159 063 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 oktober 2015 in België een asielaanvraag in.

Uit een onderzoek op basis van Eurodac blijkt dat verzoeker reeds asiel had aangevraagd in Noorwegen, met name op 13 februari 2015.

Op 21 november 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Duitsland om de terugname van verzoeker.

Op 2 december 2015 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van verzoeker op basis van artikel 18 (1) b van de Dublin-III-Verordening.

Op 10 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : A. (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Markaz

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14/10/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 02/10/2015 asiel vroeg in Duitsland. De betrokkene werd gehoord op 19/11/2015 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Hij verklaarde dat hij ongeveer anderhalve maand vóór zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken was. Vanuit Afghanistan reisde hij via Pakistan, Iran, Turkije naar Griekenland waar hij 2 weken verbleef onder ander in Mittlini en Athene. Vervolgens reisde hij door via Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk naar Duitsland. Hij verklaarde dat hij aan de grensovergang van Duitsland en Oostenrijk verplicht zijn vingerafdrukken moest geven aan de politie maar geen asiel vroeg in Duitsland. Vanuit Duitsland reisde hij verder via Frankrijk naar België waar hij arriveerde op 10/10/2015.

Betrokkene verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad. Hij verklaarde dat zijn taskara en documenten van zijn werk in Afghanistan heeft achtergelaten opdat hij niet zou worden tegengehouden door de Taliban opdat ze zo niet konden zien dat hij bij de politie werkte.

Op 24/11/2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 30/11/2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in Griekenland enkele mensen heeft leren kennen met wie hij bevriend raakte die naar België kwamen en hij is met hen meegekomen. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de bevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke

appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland. Betreffende het argument dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Duitsland wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen bezwaar tegen een overdracht aan de Duitse instanties. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Duitse instanties stemden op 30/11/2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen. Hij heeft een tand die pijn doet. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene dooroverdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

2.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2. *In casu* bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten.

2.3.3. Zowel artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepalen:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

2.3.4. Het middel wordt als volgt toegelicht: *"Verzoeker is een Afghaanse man, die richting België reisde om hier uiteindelijk asiel te kunnen verkrijgen en een nieuw leven te kunnen opbouwen in de nabijheid van zijn vriendengroep. Dit teneinde de gevaarlijke situatie in Afghanistan te kunnen ontvluchten. Zijn vrienden zouden bovendien kunnen instaan voor verblijf en onderhoud van verzoeker.*

Verzoeker wordt naar Duitsland verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De asielaanvraag van verzoeker in België stoelt allerm minst op een vrije keuze, zoals door verweerder in de bestreden beslissing wordt geopperd. De asielaanvraag van verzoeker is namelijk op onlosmakelijke wijze verbonden met België, alwaar zich een uitgebreide vriendengroep bevindt.

Het zijn zij die hem ertoe bewogen hebben te kiezen voor een asielaanvraag in België.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Duitsland waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt, zeker gelet op de band die verzoeker heeft met België.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

(i) structurele werkeloosheid en armoede;

(ii) inadéquate huisvesting;

(iii) discriminatie;

(iv) schending van gezondheidsrechten;

(v) schending van mensenrechten;

(vi) geen toegang tot gezondheidszorg;

(vii) onmenselijke behandeling.

(viii) foltering

(vii) integratieproblemen en een xenofob klimaat,

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;

(ix) de ontstentenis van een kosteloze Juridische bijstand in bepaalde procedures en de

ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures;

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/54f05b7c4.html>

UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), List of themes in relation to the combined nineteenth to twenty-second periodic reports of Germany (CERD/C/DEU/19-22), 2 March 2015, CERD/C/DEU/Q/19-22, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e29254.html>

UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), Reports submitted by States parties under article 9 of the Convention, Nineteenth to twenty-second periodic reports of States parties due in 2012: Germany, 18 October 2013, CERD/C/DEU/19-22, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e27e04.html>

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde").

Voorts dient nogmaals gewezen te worden op de banden die verzoeker heeft in ons land.

De asielaanvraag van verzoeker is op die manier dan ook de facto onlosmakelijk verbonden met de lidstaat waar zijn vrienden - dewelke voor hem willen instaan – zich bevinden.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Duitsland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Duitsland te verwijzen. Indien België verzoeker naar Duitsland verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Met betrekking tot Duitsland is de motivering van de bestreden beslissing abstract en stereotiep. Het vertrouwensbeginsel dat Duitsland als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus verweerder voldaan zou hebben aan zijn onderzoeksplicht conform artikel 3 EVRM.

Bijgevolg, door louter te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Duitsland als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur. Een overdracht naar Duitsland zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die rechtstreeks of onrechtstreeks een inbreuk uitmaken op artikel 3".

2.3.5. Uit verzoekers betoog kan niet blijken dat hij betwist dat Duitsland het land is waar verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingediend en dat Duitsland op 30 november 2015 instemde met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : *"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".*

2.3.6. Verzoeker meent dat Duitsland niet zijn vrije keuze was en hij liever bij zijn vrienden in België zou zijn, wat bezwaarlijk meer is dan een persoonlijk voorkeur en geen uitstaans heeft met de mogelijke schending van een grondrecht. Noch kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft omdat hij thans in het kader van de Dublin-III verordening terug wordt overgedragen aan Duitsland.

2.3.7. Waar verzoeker stelt dat verweerder *in casu* niet ernstig onderzocht heeft *"of verzoeker bij verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Duitsland waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan"* berust dit op een foute lezing van de bestreden beslissing waarin wel wordt aangegeven dat verzoeker in Aachen Süd/ Raeren wordt overgedragen aan de Duitse autoriteiten. Verzoeker toont niet aan, en heeft ook nooit gemeld, dat er risico's verbonden zijn aan bepaalde gebieden in Duitsland. Verzoeker toont evenmin aan dat bezwaren kunnen worden opgeworpen tegen het verblijf in bepaalde gebieden van Duitsland.

2.3.8. Met verweerder kan worden gesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM niet zou nakomen. Verzoeker blijft uiterst hypothetisch te meer hij enkele rapporten raadpleegde en hieruit blijkbaar evenmin steun voor zijn argument kon vinden (zie de verwijzing naar : European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/54f05b7c4.html>; UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), List of themes in relation to the combined nineteenth to twenty-second periodic reports of Germany (CERD/C/DEU/19-22) , 2 March;

2015, CERD/C/DEU/Q/19-22, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e29254.html>; UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), Reports submitted by States parties under article 9 of the Convention, Nineteenth to twenty-second periodic reports of States parties due in 2012: Germany, 18 October 2013, CERD/C/DEU/19-22, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e27e04.html>.)

Verzoekers verwijzing naar de situatie in Afghanistan is aldus evenmin nuttig nu hij naar Duitsland en niet naar Afghanistan wordt gebracht en geen gevaar voor indirecte refoulement wordt aangetoond.

2.3.9. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in Duitsland, is er derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het verzoekschrift beperkt zich tot theoretische beschouwingen en loutere beweringen die flagrant ingaan tegen zijn eigen verklaringen opgenomen in het administratief dossier zelfs tegen de eigen aangebrachte informatie.

Verzoeker blijft aldus bij blote beweringen en voegt geen rapporten toe waarin hij de eventuele nuttige passages citeert binnen hun context, noch duidt hij de concrete vindplaats ervan aan binnen de geciteerde internetlinken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2. In het verzoekschrift stelt verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt de *“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :*

- (i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar thuisland;*
- (ii) Verlies van kans voor verzoeker om als volwaardig asielzoeker te kunnen worden behandeld;*
- (iii) schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van overdracht aan Duitsland ;*
- (iv) ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan dat zich uit in stress gepaard gaande met chronische hartkloppingen en problemen met de bloeddruk;*
- (v) Er werd geen of onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking t t de overname door Duitsland omtrent de mensenrechtensituatie en de situatie aangaande medische verzorging van asielzoekers in Duitsland, aangevuld met recente rapporten van gezaghebbende bronnen inzake de situatie, opvang, detentie en gezondheidszorg van asielzoekers in Duitsland;*
- (vi) Er werd onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Duitsland omtrent de hoegrootheid van het risico tot uitwijzing naar Afghanistan; Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is.*
- (vii) Een leven te moeten leiden op de rand van een xenofobe maatschappij, zonder enig vooruitzicht van verbetering van zijn situatie.*

2.4.3. Met verweerder kan gesteld worden dat de beweerde vrees van verzoeker voor het leven bij terugkeer naar Afghanistan, louter hypothetisch is. Verzoeker geeft geen indicaties aan waarom hij dient te vrezen voor refoulement. Immers verzoeker toont geen systeemfouten aan bij de behandeling van de asielaanvragen in Duitsland, noch toont hij aan dat de Duitse instanties zijn asielaanvraag niet zouden beoordelen en behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Verzoeker uitte in het kader van zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin bezwaren tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Duitse autoriteiten. Integendeel hij verklaarde zich niet te verzetten tegen zijn eventuele overdracht naar Duitsland wat inhoudt dat hij niet meent in Duitsland voor ernstige problemen te staan. Er kan nog worden toegevoegd dat nergens wordt beweerd dat Duitsland geen onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, zou hebben. Noch wordt aangetoond dat de Duitse instanties verzoeker zouden verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek, desgevallend in beroep, naar de eventuele nood aan internationale bescherming.

2.4.4. Zoals hoger gesteld kan uit verzoekers verklaringen enkel blijken dat hij naar België komt omwille van zijn vrienden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing verzoeker zou verhinderen in contact te blijven met zijn vrienden. Ten slotte kan uit geen enkel stuk van het administratief dossier, noch uit verzoekers verklaringen en evenmin uit het verzoekschrift blijken dat verzoeker speciale noden heeft omwille van ernstige psychologisch en traumatisch leed.

Uit de uiteenzetting bij het middel blijkt overigens dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Duitsland zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Aangezien verzoeker zich beroept om de schending van artikel 3 het EVRM kan verzoeker gelet op de hogervermelde bespreking van deze grieven niet worden gevolgd. Verzoeker heeft evenmin aangetoond medische problemen te hebben.

Verzoeker blijft opnieuw bij zware maar ongefundeerde verwijten die ingaan tegen zijn eigen verklaringen en zonder concrete aanduidingen te geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.4.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

2.5. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

K. DECLERCK